

Arrest

nr. 319 299 van 24 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2024 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2024 om 14.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. EYKERMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 9 juli 2024 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds op 30 mei 2024 in Polen geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 6 september 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Poolse autoriteiten om verzoeker op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Poolse autoriteiten stemden op 12 september 2024 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 december 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 14 maart 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

naam: G.

voornaam: N.H.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G., N.H., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 09/07/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 09/07/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Polen op 30/05/2024.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 05/07/2007. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter zijn twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Polen werd geregistreerd in het kader van een asielaanvraag werd op 12/07/2024 een informatieverzoek gericht aan de Poolse instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van betrokkene. Dit verzoek werd op 30/07/2024 beantwoord door de Poolse instanties, waaruit blijkt dat betrokkene in Polen niet als minderjarige geregistreerd staat, maar onder de geboortedatum van 02/06/2002.

Op 16/07/2024 werd tevens een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. De conclusie luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat G.N.H. op datum van 16/07/2024 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.6 jaar met een standaarddeviatie van een 2.5 jaar een goede schatting is.” De medische test toont eveneens de meerderjarigheid van betrokkene aan. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op 02/06/2002.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10/10/2024. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat hij nooit documenten gehad heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in maart of april 2023 verlaten heeft omdat er geen vrede is en omwille van de levenslange dienstplicht. Hij verklaarde dat hij naar Ethiopië vertrokken is, waar hij in Addis Abeba verbleef en een maand op doorreis was. In september 2023 reisde hij via Kenia naar Oeganda, waar hij zes maanden in Kampala verbleef en manieren zocht om verder te reizen. Hij verklaarde dat hij in maart 2024 per vliegtuig, via Dubai, naar Wit-Rusland gereisd is. Daar verbleef hij twee maanden in Gorki en trachtte hij de grens over te steken. Hij verklaarde dat hij in juni 2024 in Polen aangekomen is. Hij gaf aan dat hij er aanvankelijk in de besneeuwde bossen verbleef, maar dat hij er zijn vingerafdrukken moest geven en wilde rusten. Hij verklaarde dat hij een week in een centrum doorbracht. Tenslotte reisde hij via Duitsland naar België, waar hij op 08/07/2024 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat er meer vrijheid is en meer kans op een opleiding. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er mishandeld werd aan de grens. Hij verklaarde dat zij er geslagen werden en dat hun mobiele telefoons gebroken werden. Verder verklaarde hij dat hij geen medische hulp kreeg voor de pijn in zijn benen. Hij stelde dat men al hun kleding wegnam en dat bij koud weer. Hij gaf aan dat het in Polen niet gemakkelijk leven is en dat er geen veiligheid voor hem zal zijn. Hij stelde dat men hem er zal opsluiten indien hij zou terugkeren naar Polen.

Op 06/09/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties. Deze stemden op 12/09/2024 in met dit verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Poolse instanties stemden op 12/09/2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". In dit verband verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". De betrokkene zal na overdracht aan Polen de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 12/09/2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Polen zijn vingerafdrukken moest geven. We wensen op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn

vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Polen geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Polen.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Polen de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen."

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat er meer vrijheid is en meer kans op een opleiding. Vooreerst wensen we er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er mishandeld werd bij de grens. Hij verklaarde dat hun mobiele telefoons gebroken werden, dat hun kleding afgenomen werd, dit bij koud weer en dat zij er geslagen werden. Hij stelde dat hij pijn in de benen had, maar dat hij er geen medische hulp kreeg. Hij voegde eraan toe dat het in Polen niet gemakkelijk leven is en dat er geen veiligheid voor hem zal zijn: ze zullen hem er opsluiten als hij terugkeert. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat deze vermeende feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen tevens te benadrukken dat als de Poolse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het

EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we er op te wijzen dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Tenslotte wensen we te benadrukken dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Polen, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Polen niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusiłowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13/06/2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "inmerit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 36).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA, p. 54).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Reguleringsmaatregel 604/2013 (EUAA-rapport, p. 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport, p. 5).

Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (AIDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in

het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA p. 87). Er wordt gesteld dat de duur van detentie varieert van gemiddeld 86 dagen tot meer dan vijf maanden (AIDA, p. 83). Er zijn geen andere termijnen in de wet vastgelegd dan de maximale totale duur van de bewaring van verzoekers om internationale bescherming, namelijk 6 maanden voor verzoekers om internationale bescherming en maximaal 18 maanden voor personen die verwijderd dreigen te worden (AIDA p. 101).

Betrokkene verklaarde dat hij aan de grens mishandeld werd. In het AIDA-rapport wordt gewag gemaakt van "push backs" naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij gaf wel aan dat hij bij koud weer pijn in zijn benen heeft. Hij voegde eraan toe dat hij veel kou geleden heeft in de besneeuwde bossen van Polen. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening

604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Polen niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten."

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 december 2024 eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, thans de tweede bestreden beslissing, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

2.3. Ter terechtzitting zet de aanwezige raadvrouw uiteen dat enkel de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt aangevochten en dat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel werd toegevoegd omdat het Bureau voor Juridische Bijstand dit vereist.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Overwegende dat bij bestreden beslissing de verwerende partij over wenst te gaan tot onmiddellijke uitvoering van het bevel met overdracht, nu eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend werd aan verzoekende partij waarop verzoekende partij aangehouden werd en overgebracht werd naar het gesloten centrum in MERKSPLAS.

Verzoekende partij meent dat er dan ook aanleiding is deze zaak bij hoogdringendheid te behandelen, nu elke vertraging riskeert aanleiding te geven tot effectieve verwijdering, waardoor niet alleen het belang van verzoekende partij riskeert teloor te gaan, doch eveneens haar onmiddellijk riskeert bloot te stellen aan de door verzoekende partij aangevoerde schendingen en/of risico's op schendingen van o.m. art.3,6,8 en 13 EVRM op het ogenblik dat er tot repatriëring overgegaan zal worden.

Dat het verzoekschrift is ingediend binnen de 10 dagen vanaf deze beslissing, wat binnen de wettelijke termijn is;

Dat de verzoekende partij daarom duidelijk blijkt heeft gegeven van de nodige diligentie;

Dat er daarom moet worden geoordeeld dat de uiterst dringende noodzakelijkheid is aangetoond, zeker gelet op het feit dat de repatriëring van de eiser imminent is en er iedere dag een reservatie kan worden gemaakt, gelet op de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

Overwegende dat de verzoeker daarom vraagt om het huidig verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dat er aanleiding is de beslissing bestreden bij huidig verzoekschrift te schorsen in afwachting van de annulatie ervan.

Overwegende dat verzoekende partij meent dat de middelen die zij aanhaalt tegen de gewraakte 26 QUATER beslissing ernstig zijn.

Dat minstens in afwachting van behandeling van het annulatieberoep er aanleiding is de bestreden beslissing te schorsen bij UDN.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 december 2024 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan Polen.

Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht aan Polen, hoewel deze nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, d) en 22 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 51/2 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker de schending aan van het non-refoulement-beginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »(CCE n°100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle."(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formelemotivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs»(RvS, 25 april 2002, n°105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven: «veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause»(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); «[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671); «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'État a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »(RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970); «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »(RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening: "1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek.

Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii)

De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening."

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt: "1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980: "Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet."

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: "De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft

kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Dublin III-Verordening: "Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgedrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat POLEN verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in POLEN uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n°137.196 - Newletters EDEM-januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

4.2 Algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in POLEN

Veel openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in POLEN.

Dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept.

Dat er met name reeds melding gemaakt werd van een problematische situatie sedert 2016 in het AIDA-verslag van 2019 :

Volgens de Aida rapport "Country report: Polen", Update 20191 (blz.18)

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2019/03/report-download_aida_pl_2018update.pdf

In het AIDA-rapport uit 2023 (Update 2022 beschikbaar op :

<https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>) wordt melding gemaakt van problemen aan de

Poolse grenzen en een gewelddadige houding van de Poolse autoriteiten:

Het laatste AIDA update 2023 rapport (gepubliceerd in juni 2024) bevestigde opnieuw dat de situatie aan de Poolse grens kritiek bleef en dat de Poolse autoriteiten gemakkelijk hun toevlucht namen tot geweld tegen migranten.

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-PL_2023-Update.pdf

"Polish-Belarus border: Since mid-2021 the number of asylum seekers and migrants seeking to enter Poland from Belarus increased significantly. Belarus facilitated irregular migration to the EU in response to the EU sanctions, 14 while Poland refused to provide access to asylum procedures to those in need.

As a result, the situation in the border zone has quickly become a humanitarian crisis. Besides leaving people without any assistance in the border area (without access to shelter, food, and drinking water), Border Guards also carried out pushbacks.

According to the report of the Protecting Rights at Borders initiative, some migrants have been pushed back numerous times, irrespective of their age or vulnerability. Pushbacks on the border with Belarus took place also at the official border crossing points. According to the report of Grupa Granica (GG) (a social movement of activists and NGOs voluntarily assisting asylum seekers and migrants at the border), since the beginning of the crisis at the border in August 2021 until 17 February 2023 at least 37 persons were found dead on both sides of the border. The main reasons for deaths were hypothermia and drowning. Organisations and humanitarian and medical aid workers reported cases of frostbitten limbs (leading in extreme cases even to

amputation), food poisoning resulting from lack of access to drinking water, hypothermia, fractures and other injuries suffered by migrants trying to cross the border from Belarus to Poland.

The real number of deaths may be much higher - the persisting restrictions on access to the border zone made it difficult to investigate the cases properly. According to HFHR, there are many indications that the death proceedings are not diligently conducted by the Polish authorities. From the requests for access to public information sent by the HFHR to law enforcement authorities, it is known that most proceedings are pending in one prosecutor's office under a common file number - even though deaths were often separated by a large time interval and significant geographic distance.

Organisations also reported an escalation of violence in 2022 at the border zone. Polish officers used intimidation, threats to use firearms, use of gas, destruction of smartphones and sim cards, and deliberate deception. The eventual pushbacks to the Belarusian border suggest that the migrants suffered more violence from Belarusian officers and smugglers.

On 1 July 2022, the construction of a physical dam on the Polish-Belarusian border was officially completed. The dam is approximately 187 km long and equipped with special throughways for animals and electronic protection (perimetry).

Also on 1 July 2022, the Ordinance of the Ministry of the Interior and Administration on a temporary ban on staying in 183 localities in the border area of Podlaskie and Lubelskie voivodships, which was in force since 1 December 2021, ceased to apply. At the same time, under another ordinance, the Podlasie voivode prohibited the stay within 200 meters from the state border line justifying it by ongoing installation of electronic devices at the border and therefore security reasons. The latter ban on access was in force until 31 December 2022. Changing the restricted area from around 3 km from the border to 200 m from the border allowed for more efficiency in assisting those in need, but NGOs still reported problems in accessing migrants, because pushbacks were happening so quickly.

The construction of the fence was full of controversy - starting from the huge expenses, a lack of transparency, ecological impact and ending with efficiency. According to the Grupa Granica, the completion of the dam did not close the migration route or limited the number of migrants crossing the border but only made it more dangerous - migrants are forced to cross dense woods, rivers, marshes or wetlands, and as a result, more people are injured along the way and require medical assistance. During autumn and winter, with the temperatures dropping below zero, the situation is even more dramatic." (blz. 20-21)

Dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij zou aangeven dat gelet op het overname-akkoord van de Poolse autoriteiten, er geen vrees in hoofde van verzoekende partij kan aangenomen worden in verband met deze push backs.

Dat verwerende partij daarbij uit het oog verliest dat het feit dat Polen officieel de vraag tot overdracht aanvaardt, helemaal niet impliceert dat verzoekende partij ook de mogelijkheid zal hebben om haar VIB aldaar in te dienen.

Dat integendeel de houding van de Poolse autoriteiten verstrengd op alle vlakken.

In dezelfde geest heeft Polen onlangs een nieuwe wet aangenomen die het makkelijker maakt voor grenswachten om hun wapens af te vuren :

Le Figaro, « Pour repousser les migrants, la Pologne adopte une loi permettant aux garde-frontières de tirer plus facilement », 16.07.2024, beschikbaar op : <https://www.lefigaro.fr/international/pour-repousser-les-migrants-la-pologne-adopte-une-loi-permettant-aux-garde-frontieres-de-tirer-plus-facilement-20240716>.

« Le Parlement polonais a légiféré pour modifier les règles d'engagement des militaires polonais à la frontière avec la Russie et la Biélorussie après une série d'incidents impliquant des migrants.

Cette loi a largement fait consensus chez les Parlementaires polonais. 401 députés ont voté en sa faveur, 17 y étaient opposés. Le Parlement a adopté un texte allégeant les règles d'engagement des militaires, garde-frontières et gendarmes aux frontières entre la Pologne, la Biélorussie et la Russie, qui sont soumises à une intense pression migratoire.

Adopté en deuxième lecture le 11 juillet dernier, le texte exonère de toute responsabilité les militaires qui utilisent leurs armes à la frontière, en situation de légitime défense, mais aussi de manière préventive, lorsque la vie, la santé et la liberté des membres des forces de l'ordre sont menacées dans le cadre d'une « atteinte directe et illégale contre l'inviolabilité de la frontière de l'État ».

Comme le rapporte le quotidien polonais Gazeta Wyborcza, le projet de loi a été très critiqué par certaines associations qui y voient un « droit de tuer ». Le journal polonais explique que le gouvernement avait d'abord prévu d'exonérer de toute responsabilité pénale des soldats pour tout acte constituant un crime commis lors d'une opération à la frontière. Le gouvernement a ensuite amendé lui-même son texte pour préciser les circonstances dans lesquels la responsabilité des militaires pouvait être alléguée. »

Dat deze situatie bevestigd wordt door

Migrants face expulsion at Polish border under new law – BBC

www.bbc.com/news/world-europe-58921310

Poland's parliament has passed a law allowing border guards to immediately expel migrants who cross the border illegally. Guards will also be given power to refuse applications for international asylum, without examination. Human rights groups accuse Poland of wanting to legalise migrant pushbacks.

Dat de nieuwe wetgeving die in het Poolse Parlement gestemd wordt duidelijk geen onderscheid maakt tussen gewone asielzoeker en Dublin-terugkeerders.

Dat verzoekende partij zich dan ook terecht zorgen maakt over de risico's die verzoekende partij loopt.

Dat een risico op refolement dan ook niet uitgesloten is.

Uit het AIDA-rapport 2023 blijkt bovendien ook dat mensen in de Dublinprocedure die terugkeren naar Polen (de situatie van de verzoeker) in zeer slechte omstandigheden verkeren:

"Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law'. In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years.

According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention. These cases were reported in 2016, but after visits to detention centres in 2018 and 2019, the Commissioner for Human Rights confirmed that the problem persisted. These findings were also present in the report published in 2022.

The Commissioner for Human Rights, by conducting interviews with detainees and analysing the documentation confirmed, that generally foreigners' statements about experienced violence had no influence on the Border Guards' actions in terms of applying to the court to place a person concerned in detention. Although the Border Guard implemented the Algorithm on how to deal with persons requiring special treatment, the Commissioner broadly criticized it, stating that these guidelines are contrary to the law and make it impossible to properly identify victims of torture." (blz. 38)

Deze problemen werden opnieuw bevestigd in het laatste AIDA update 2024 verslag:

Aida 2024 :

Asylum procedure

• Key asylum statistics: The number of persons applying for international protection in Poland in 2023 was 9,513. The three main nationalities of asylum applicants were Belarusian, Ukrainian and Russian. Belarusians had the highest overall recognition rate, with 98% positive decisions in 2023.

• Access to the territory and to the procedure: Access to Poland through its border with Belarus was still the main problem in 2023. Testimonies collected by civil society organisations for 2023 include reports on the use of verbal and physical violence by officers of the Polish Border Guard and other forces towards migrants seeking to access Polish territory. Two legal amendments restricting access to asylum for those who access the territory irregularly, introduced in response to the crisis at the Belarusian border in 2021 remain in force as of May 2024, despite these provisions having been questioned before domestic courts.

• Case law on pushbacks: Until the end of January 2024, the ECtHR communicated 11 cases concerning pushbacks at the Polish-Belarusian border.[1] They concern 23 applications and 84 third-country nationals (16 minors), mainly originating from Afghanistan (37 persons), Iraq (26) and Syria (16). The applicants invoke inter alia violations of Articles 3, 13 of the ECHR and Article 4 of the Protocol no. 4 to the ECHR, but also Article 2.[2]

(...) en verder meer specifiek betreffende de Dublinterugkeerders :

There are concerns about whether, under the provisions of the Polish law, Dublin returnees are always entitled to re-opening their first proceedings on international protection. The time limit to reopen the procedure, set out in the Law on Protection, is 9 months. Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular "in-merit" procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. Moreover, if a person left Poland when their application was processed by the appeal authority and the procedure was discontinued by the Refugee Board, there is no possibility of reopening the procedure, even within the 9-month time limit. Again, in such a situation, the application of the returnee will not re-open the first proceedings and will be considered as a subsequent application.

Moreover, HFHR reports, that even in a situation when a returnee is entitled to re-open their first procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the subsequent application instead, which is then subject to the admissibility procedure.¹²¹ Usually, the second application, based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible. Domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such a situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation. The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months.

These findings are supported by the statistics presented by the Office for Foreigners. In 2023, the number of decisions discontinuing international protection applications was 2,297. The vast majority of these decisions were issued because the applicant withdrew the application, but not in an explicit way, e.g. did not reach the

reception centre after applying for protection or left the reception centre and did not come back within 7 days, did not arrive to the interview, or left Poland.

In 2023, the Office registered 185 requests to reopen the procedure, lodged within 9 months- time limit and issued 70 decisions considering the application admissible. There is no information on the number of requests lodged after the 9 months time limit, but there were 1,473 persons who lodged subsequent applications in 2023. In the cases of 814 persons, the Office for Foreigners considered the application inadmissible. In 2023, the Provincial Administrative Court in Warsaw specified that the fact that the migrant had left Poland did not relieve the authorities of their duties to consider whether there were grounds for granting a residence permit for humanitarian reasons in the return proceedings case, which might have relevant effects on the cases of Dublin returnees.

HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin. In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be subject to inhuman or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights. A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention. Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland. However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland, relying on interstate trust.

Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law'.

In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention." (blz.36-37)

Dat vooreerst uit deze cijfers blijkt dat een asielzoeker minder dan 50% kans heeft dat zijn asielaanvraag door de Poolse autoriteiten behandeld zal worden als eerste aanvraag en dat er derhalve méér dan 50% kans is op een loutere onontvankelijkheidsverklaring, zonder onderzoek ten gronde.

Bovendien is de zonder adequate juridische hulp het dus zeer moeilijk riskeert te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas.

Dat het meest recente AIDA-rapport in dat verband stelt :

Versie juni 2024 :

General (scope, criteria, time limits)

An admissibility procedure is provided for in the national legislation. The Head of the Office for Foreigners is the authority responsible for deciding on admissibility. If an asylum application is deemed inadmissible, the Head of the Office for Foreigners issues a decision on the inadmissibility of the application.

An asylum application is considered inadmissible under the following exhaustive grounds:

1. Another Member State has granted international protection to the applicant;
2. A third country can be considered a First Country of Asylum with regard to the applicant;
3. The applicant submitted a subsequent application after receiving a final decision, based on the same circumstances;
4. A spouse of an applicant lodged a new asylum application after the applicant received a final decision and when the spouse's case was part of an application made on their behalf and there are no facts justifying a separate application of the spouse.

The application is considered inadmissible if there is a first country of asylum where the applicant is treated as a refugee and can enjoy protection there or is protected against refoulement in any other way.

The Office for Foreigners delivered the following inadmissibility decisions in 2023:

[...]

Source: Office for Foreigners.

There are no specific time limits that must be observed by the Head of the Office for Foreigners in this procedure, so the rules governing regular procedures are applicable; the general deadline is 6 months. There is no data on whether the time limits for taking a decision on inadmissibility are respected in practice.

Personal interview

The rules concerning personal interviews are the same as in the Regular Procedure: Personal Interview. There is no data on how many interviews were conducted in admissibility procedures in 2023. The admissibility procedures depend greatly on whether the case requires a detailed interview, as in the regular procedure, or whether it focuses only on specific issues (e.g. new circumstances).

SIP reported a case, where despite the fact the applicant brought up new, significant circumstances in the subsequent application, no interview was conducted by the Office for Foreigners. Both administrative authorities and the Voivodeship Administrative Court in Warsaw claimed that the obligation to conduct an interview was fulfilled in previous proceedings and there is no need to repeat it.

Appeal

Generally, the appeal system in the admissibility procedure does not differ from the one in the Regular Procedure: Appeal, as for the proceedings before the Refugee Board. The deadline for the appeal is 14 days. As for the onward appeal before the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, the complaint to the court is generally not granted a suspensive effect and therefore does not withhold return proceedings.

Legal assistance

Free legal assistance is offered under the same conditions as described in the section on Regular Procedure: Legal Assistance. State legal aid covers preparing an appeal and representation in the second instance.

Dat de wijze van verhoor problematisch is wegens een probleem van tolken en een probleem van werkwijze : However, NGOs have expressed concern that there is a repeated issue with this method of recording interviews. Frequently, it is only after the interview that the applicant reviews the interview report with someone fluent in both Polish and their native language, and inconsistencies in their testimony are discovered. However, any comments and clarifications made in the appeal or subsequent proceedings are generally not taken into account. It is very unlikely to successfully question the interview in the subsequent steps of the procedure. According to the Office for Foreigners, protocols are mainly prepared on the computer, not handwritten, except for interviews conducted outside the Office for Foreigners where there is no possibility to print the copy of the interview (prisons, foster care facilities)

Dat ook toegang tot rechtsbijstand problematisch is :

AIDA 2024 :

Legal assistance

A State legal aid system was introduced in 2015 and it covers:

- Legal information, provided by the employees of the Office for Foreigners in cases concerning revocation of protection in the first instance; and
- Legal aid in the second instance is provided by advocates, legal counsellors and NGOs. It involves preparing an appeal and providing legal representation in the second instance in cases concerning:
 - O refusal of refugee status or subsidiary protection
 - O discontinuance of the procedure
 - O refusal of reopening the procedure,
 - O Dublin procedure,
 - O inadmissibility of the application
 - O revocation of protection status.

In any type of decision mentioned above, issued by the first instance authority, the instruction on the right to free legal aid is included and is translated into the language understood by the applicant.

The system is managed by the Head of the Office for Foreigners who contracts lawyers, legal counsellors and NGO lawyers. Legal aid is provided by legal counsellors, advocates and 3 NGOs: the Association for Legal Intervention (SIP), The Rule of Law Institute and the Halina Niec Legal Aid Centre. The list of legal counsellors and advocates who are available for 2023 (now for 2024) is publicly available together with their contact details and is divided by the cities where they provide services.

In 2023, 35 persons were assisted by legal counsellors or advocates and 241 by NGO lawyers. Considering the low number of individuals benefiting from the legal aid system out of the total of 1,588 appeals in 2023, it appears that the system has little impact on the effective provision of free legal aid to applicants.

When drafting the law implementing the state legal aid system, the forecast of expenses for 7 years (2016-2022) were estimated for 13,473 million PLN, but the actual cost for this period was 1,473 million PLN. Bearing in mind the costs covered within this budget (legal fees, travel costs, cost of translation), the system was drafted to provide services in approximately 2,303 cases per year, while in fact the services were provided in 276 cases on average per year

However, NGOs have expressed concern that there is a repeated issue with this method of recording interviews. Frequently, it is only after the interview that the applicant reviews the interview report with someone fluent in both Polish and their native language, and inconsistencies in their testimony are discovered. However, any comments and clarifications made in the appeal or subsequent proceedings are generally not taken into account. It is very unlikely to successfully question the interview in the subsequent steps of the procedure. According to the Office for Foreigners, protocols are mainly prepared on the computer, not handwritten, except for interviews conducted outside the Office for Foreigners where there is no possibility to print the copy of the interview (prisons, foster care facilities)

Dat uit het laatste AIDA-rapport dan ook besloten dient te worden dat de rechtsbijstand waarop verzoekende partij in theorie recht heeft, in de praktijk een dode letter blijkt.

Dat dit des te problematischer is aangezien Polen de overname aanvaard heeft op grond van artikel 18 1 c.

Dat dit immers betekent dat de Poolse autoriteiten van mening zijn dat de eerste asielaanvraag ingediend door verzoekende partij door haar ingetrokken werd, omdat zij niet op het Poolse grondgebied verbleef.

Dat dit artikel immers bepaalt :

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen; Dat op basis van deze informatie niet besloten kan worden dat verzoekende partij werkelijk toegang zal hebben tot een rechtvaardige asielprocedure.

Dat daarnaast de tekortkomingen van het Poolse opvangsysteem door de tegenpartij niet correct geëvalueerd zijn.

De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld.

Reception conditions

- Access to reception conditions: The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border that started in 2021 and continued in 2023 left many prospective asylum seekers without any or proper access to material reception conditions, including medical assistance. As of the end of 2023, at least 55 persons died on the Polish-Belarusian border, while many others suffered injuries and other health problems that were not sufficiently or at all treated.

- Health care: Despite criticism from civil society organisations regarding the quality of the services provided, the Office for Foreigners signed a new agreement with the current provider of medical services for asylum seekers. This led to the change of the rules concerning the working hours of medical personnel in the reception centres.

- Education: From 1 September 2024, schools can hire an intercultural assistant to support foreign pupils' contacts within the school environment and cooperation with their teachers and parents.

- Special reception needs of vulnerable groups: In June 2023, GRETA published its evaluation report concerning Poland (third round), indicating that more must be done to identify and support asylum-seeking victims of human trafficking.

Dat het risico dat verzoekende partij géén toegang tot opvang zal hebben zo goed als vaststaand is :

Reception conditions are provided:

- until 2 months after a final positive decision on asylum;

- up until 14 days after a final decision discontinuing the asylum procedure (e.g. in admissibility procedures);

- up until 30 days after a final negative decision on asylum given on the merits by the Office for Foreigners or the Refugee Board.

In principle, during the onward appeal procedure before the Voivodeship Administrative Court in Warsaw, asylum seekers are not entitled to material reception conditions.[10] In practice, when the court suspends enforcement of the contested decision of the Refugee Board for the duration of the court proceedings, asylum seekers are re-granted material reception conditions to the same extent as during the administrative asylum procedure, until the ruling of the court (according to the Office for Foreigners, there were 10 such cases in 2022, "several cases" in 2023). In 2023, in 54 cases the Court decided to grant suspensive effect and in 70 cases refused to grant suspensive effect to a negative decision concerning international protection. In practice, asylum seekers deal with the problem of the lack of material reception conditions during court proceedings by submitting subsequent asylum applications.

Dat verzoekende partij's procedure duidelijk langer dan 14 dagen geleden onderbroken werd, nu zij reeds verscheidene maanden in België verblijft.

Dat zelfs indien verzoekende partij deze theoretische stap zou kunnen overstappen, blijft de opvang problematisch, zeker als men eerst aangehouden werd, wat het geval riskeert te zijn na de overdracht :

AIDA 2024 :

Obstacles to accessing reception

There are some practical obstacles reported in accessing material reception conditions. In 2023, the problems identified in recent years continued. The difficulties intertwined with transport from detention centres to reception ones, and with the humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border, were most prominent.

Transport from detention centres

Detained asylum seekers face great difficulties when they are released from detention centres. By law, they are not entitled to any support immediately after release. They are granted material reception conditions only from the moment of registration in a reception centre, which is very often located far away from the detention centre. As a result, asylum seekers have difficulties covering the cost of transport to the reception centre and reaching it within the set deadline of 2 days. It should be organised by the Border Guard regarding released pregnant women, single parents, elderly and disabled people. The partial data that were made available show that the respective provision of the Law on Protection has been applied in practice concerning 69 third-country nationals in 2023, including 57 detained in Kętrzyn, 6 detained in Krosno Odrzańskie and 6 detained in Lesznowola.

Besides that, Border Guard declares that it buys train or bus tickets for released third-country nationals (Krosno Odrzańskie and Kętrzyn) or transports them to the closest train or bus station (Krosno Odrzańskie, Lesznowola), to a reception centre (Lesznowola – 74 persons) or to a shelter (Lesznowola – 24 persons, in cooperation with the Dialog Foundation). Tickets for trains or other means of communication were bought also by NGOs (SIP, Stowarzyszenie Podróżnych Ugościć – in Kętrzyn), NGOs offered also accommodation and food to released asylum seekers from the Krosno Odrzańskie detention centre. In Kętrzyn, released

third-country nationals received additional material support, like clothes, shoes, backpacks, hygienic products, food, financed from the EU funds, Border Guard's budget and donations, e.g. from Caritas. This data indicates a notable difference in the assistance provided to individuals released from detention centres. While some centres employ various methods to support released individuals, others offer no assistance. In January 2023, the difficulties with the transport of persons released from detention were noticed by the Polish Human Rights Commissioner. He explained that third-country nationals do not know the Polish language, often do not have Polish currency, and are released from detention in the evenings or at night, which makes their travel very difficult. They sometimes receive some financial support to cover travel expenses from the Border Guard (also from EU funds) or NGOs. However, this is not regulated in law and depends on the willingness and capabilities of those entities. According to the Commissioner, some support mechanisms addressing this problem should be introduced into the Polish legislation. In February 2023, the Border Guard responded that they can act only within their powers arising from the law in force, so they can only provide transport to vulnerable third-country nationals released from the detention centre. The Border Guard tries to release asylum applicants during the day, but it is sometimes difficult due to the late delivery of the court's decision ordering the release.

(...)

The PLN 70 that asylum seekers receive every month (allowances for personal expenses and hygienic articles or hygienic utilities) is not enough to satisfy their basic needs

(...)

NGOs are constantly raising concerns regarding the fact that financial allowances for persons staying in the reception centres are inadequate to market situation and insufficient to satisfy the asylum seekers' basic needs. Despite that, the allowances remained very low for many years. Thus, in the centres, humanitarian assistance must be continuously provided by the NGOs and private person

Dat ook personen die opgevangen worden buiten asielcentra geconfronteerd worden met materiele moeilijkheden :

(...)

Living outside the reception centre

For those assisted outside centres, there is one financial allowance for all costs of stay in Poland. This daily allowance depends on the family composition of the applicant:

Financial allowance for all costs of stay in Poland (outside reception centres)

[...]

The amount of financial allowance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland. With only PLN 750-775 (around € 175-181) per month, it is very difficult or even impossible to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure, particularly taking into account that owners are often unwilling to rent an apartment to third-country nationals, especially asylum seekers, and tend to increase rent or deposit in such situations. As the amount of financial allowance is insufficient for renting separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety. Financial allowance for families of four amounts to PLN 1,500 (around € 350) per month and in practice it may be enough only to rent an apartment, however with great difficulty. Insufficient social assistance forces asylum seekers to work irregularly in order to ensure their subsistence and be able to afford rent costs. The amount of social assistance for asylum seekers has not been raised since 2003, even though the costs of living in Poland have increased significantly since then. As a result, material reception conditions are insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in Saciri. Moreover, the financial allowance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, age or disability, which is also incompatible with the Saciri judgment.

In February 2023, the Human Rights Commissioner once more called on the Ministry of Internal Affairs and Administration to increase allowances for asylum seekers and the Ministry declared that it plans changes in the respective law (however, without providing specific details on the anticipated changes).[14] In line with these remarks, in October 2023 a new text of the Ordinance on Amount of Assistance for Asylum Seekers was adopted, but no change in the amounts of allowances was introduced. The main aim of the amendment was to adapt it to the new division of competences between the Office for Foreigners and the Border Guard in force since April 2023.

Dat zelfs voor diegenen die opvang krijgen, de condities, alhoewel zij verbeterden, problematisch blijven:

AIDA 2024 :

Overall living conditions

Living conditions differ across the reception centres. In the centres managed by private contractors, ensuring certain minimum living conditions standards is obligatory based on agreements between these contractors and the Office for Foreigners. Thus, centres have to have furnished rooms for asylum applicants, a separate common room for men and women, a kindergarten, a space to practice religion, a recreational area, school rooms, and a specified number of refrigerators and washing machines. Other conditions are dependent on the willingness and financial capacities of the contractor. Most often, one family stays in one room, without separate bedrooms or a kitchen. Moreover, usually, the centres do not offer separate bathrooms and

kitchens, only the common ones. Persons travelling without their families may be accommodated with other single asylum seekers unknown to them.

None of the centres was built to serve as a reception centre for asylum seekers. Most of them were used for different purposes before, such as army barracks, hostels for workers or holiday resorts.

In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past. It results from greater attention given to the living conditions when a contractor for running a centre is being chosen and the renovations conducted in recent years in the centres that are managed by the Office for Foreigners. Despite that, some asylum seekers complain about those conditions, mentioning for instance bed bugs in the rooms. According to the NGOs, asylum seekers generally assess the conditions in the centres as rather low. For example, as recorded in 2023 by Fundacja EMIC, one Afghan national stated that:

“The first time we went to Biała Podlaska. Then we were transported to a centre in Bezwola in the Lublin Voivodeship. We spent 2 months there. This centre was in the middle of the forest. Everywhere was far away. There were no shops, no schools. One of my sisters had to go to school, but there was no facility for her in the area. The Grupa was better in this respect, but the conditions were still difficult overall. The biggest problem were bugs – bedbugs. Employees tried to fight them off, but they kept coming back. Sprays and medical supplies didn’t work. It was the worst. Living conditions were not good either. We got two rooms for six people. There was a doctor, there was also a nurse. Food? Not very good.”

Meanwhile, the Office for Foreigners’ anonymous survey conducted in 2023 in 4 reception centres managed by the Office (259 out of 372 asylum seekers living in the centres took part in the survey) showed that asylum seekers living there were overall satisfied with the material reception conditions they received (with a general satisfaction rate of 90.05%). Moreover, in 2023, the centres in Linin and Podkowa Leśna-Dębak, were renovated.

Protests or hunger strikes occasionally happen in the reception centres. In January 2022, one hunger strike was reported in the centre in Grupa. According to the Office for Foreigners, Afghan nationals protested about the food they were served in the centre, the meagre number of NGOs working in the centre, and the low quality of the support they received from the NGO operating there. They were also afraid of how their life will look like when they will leave the centre. In 2023, however, no protests and hunger strikes took place in the reception centres.

In every centre, there are two kinds of staff: employees of the Office for Foreigners and other employees (as kitchen aids, cleaners etc.). As of December 2023, there were 26 employees of the Office for Foreigners working directly with the asylum seekers in all the centres and other workers (in total, 60 persons). Staff in the centre is working from Monday to Friday from 7:00 to 18:00. They are mainly responsible for the administration of the centre, not for social work with asylum seekers. The number of employees of the Office for Foreigners and the scope of their responsibilities are considered insufficient. At night and on weekends only guards are present in the centre. Security staff is available in all centres around the clock

Dat het feit dat Polen haar verplichtingen blijft miskennen eveneens blijkt uit het zeer recente artikel van de Europese Hoge Commissaris betreffende de mensenrechten :

<https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/poland-needs-to-respect-its-international-human-rights-obligations-on-the-belarusian-border-says-commissioner-o-flaherty>
van 23/09/2024 !

Dat in dat artikel specifiek melding gemaakt wordt van de moeilijkheden die Polen ondervindt bij de opvang van asielzoekers, gelet ook op de omvangrijke aantallen Oekraïners, die door dat land opgevangen worden :
The Commissioner commends Poland for welcoming and assisting millions of people fleeing Russia’s war of aggression in Ukraine. He also acknowledges the challenges posed by the instrumentalisation of migration and destabilising actions of the Belarusian authorities on the Polish-Belarusian border. However, he considers that Poland’s current summary return practice at the Polish-Belarusian border, facilitated by legislative changes adopted in Poland in 2021, does not allow for full respect of international human rights standards. The practice of summary returns of persons across the border to Belarus, without an individual assessment, including in some cases persons who have formally requested asylum on Polish territory, exposes them to the risk of serious violations of the rights protected by the European Convention on Human Rights.

Under the Convention, states are prohibited from exposing anyone to a real risk to life or to torture or inhuman or degrading treatment or punishment, even when faced with significant challenges related to migration. Returns without any individual examination may also violate the prohibition of collective expulsions. The Commissioner calls on the Polish authorities to put a stop to all summary returns to Belarus and to ensure that every person who wishes to claim international protection on Polish territory is effectively able to do so and receives a careful individual assessment of their case. In addition, the Commissioner recalls that due attention must be paid to the most vulnerable groups among asylum seekers and migrants.

The Commissioner has received credible allegations of isolated acts of misconduct by some members of the Polish Border Guard against asylum seekers and migrants. The Commissioner welcomes the commitment of the leadership of the Border Guard to zero tolerance of such acts. He takes note of the establishment of a specialised prosecution unit tasked with dealing with such alleged acts and encourages the continuation of this work to ensure that any such alleged case of misconduct be investigated and sanctioned.

The Commissioner calls on the Polish authorities to invest more in creating structures for meaningful dialogue with expert civil society organisations active in providing people with legal and humanitarian assistance on the Polish-Belarusian border. To this end, he encourages the re-establishment of a consultation platform between the civil society organisations and the Border Guard, noting that such a structure was in operation prior to 2015. The Commissioner has learned about cases of criminalisation of persons involved in providing legal and humanitarian assistance on the border. He calls for any charges made in connection with such legitimate activity aimed at defending human rights to be dropped.

Overwegende dat verzoeker eraan wil herinneren dat de beoordeling door de RVV een beoordeling ex nunc is.

Overwegende dat de toegang tot de asielprocedure in Polen meer dan problematisch zal zijn.

Dat inderdaad uit de meest recente berichten vanuit Polen blijkt dat de Poolse regering het recht asiel te vragen wenst op te schorten.

Dat dit bevestigd wordt door AMNESTY INTERNATIONAL in een publicatie van 16 oktober 2024.

<https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/pologne-projet-suspendre-droit-solliciter-asile-clairement>

Pologne, Le projet de suspendre le droit de solliciter l'asile est « clairement illégal »

La nouvelle stratégie migratoire du gouvernement polonais, qui propose une suspension temporaire du droit de solliciter l'asile en invoquant la menace que la Russie et le Bélarus utilisent l'immigration pour « déstabiliser le pays »

« La suspension du droit de solliciter l'asile est clairement illégal et le Premier ministre Donald Tusk le sait. Certains États membres de l'UE comme la Pologne se livrent à un jeu politique avec les droits des personnes réfugiées et migrantes. De la Pologne à la Finlande, de la Grèce à l'Allemagne, des situations dites "d'urgence" sont instrumentalisées pour adopter des lois qui menacent gravement l'accès à l'asile et la protection contre les renvois forcés, a déclaré Dinushika Dissanayake, directrice régionale adjointe pour l'Europe à Amnesty International.

« Ces propositions mettent en danger les droits des personnes sollicitant l'asile. Elles pénalisent des personnes qui peuvent avoir été victimes de violence et de traite d'êtres humains, ou attirées par duperie jusqu'aux frontières de l'UE. Elles prévoient une suspension temporaire et territoriale du "droit de déposer des demandes d'asile", qui concerne les personnes franchissant "illégalement" la frontière du pays et celles qui se présentent aux postes-frontières officiels, en faisant référence à la loi récemment adoptée par la Finlande sur cette question.

« Ces propositions ne sont manifestement pas conformes au nouveau Règlement européen visant à faire face aux situations de crise et aux cas de force majeure adopté dans le cadre du Pacte sur la migration et l'asile. Les États disposent d'une série d'outils pour répondre aux préoccupations relatives à la sécurité, dont l'utilisation doit toujours respecter les droits humains et notamment le droit d'asile, protégé par la Charte des droits fondamentaux de l'UE.

« Depuis 2021, l'UE tolère des pratiques mises en œuvre par la Pologne, la Lettonie et la Lituanie à leurs frontières avec le Bélarus qui outrepassent tous les pouvoirs qui leur sont accordés par le droit européen, et dernièrement par la Finlande à sa frontière avec la Russie. Il est grand temps que la Commission européenne prenne au sérieux son rôle de gardienne des traités et envoie un message clair indiquant que les droits fondamentaux ne peuvent pas être soumis aux intérêts politiques. »

<https://www.forumrefugies.org/en/s-informer/publications/articles-d-actualites/en-europe/1583-pologne-vers-une-suspension-temporaire-du-traitement-des-demandes-d-asile-aux-frontieres>

Publié le 18/11/2024

Pologne : vers une suspension temporaire du traitement des demandes d'asile aux frontières ?

(...)

En octobre 2024, le Premier ministre polonais, Donald Tusk, a annoncé que la Biélorussie et la Russie continuent d'utiliser des exilés comme arme de déstabilisation. Plus de 26 000 passages irréguliers de la frontière polonaise depuis la Biélorussie ont été détectés de janvier à septembre 2024. Le Premier ministre a annoncé en conséquence vouloir suspendre temporairement le traitement des demandes d'asile dans les endroits où la frontière est généralement franchie irrégulièrement. De plus, il a affirmé envisager de ne pas mettre en œuvre le Pacte de l'UE sur la migration et l'asile. Il est à noter que seules la Pologne et la Hongrie s'y sont opposées, mais ce dernier a été adopté à la majorité qualifiée au sein du Conseil ce qui ne laisse normalement pas de marge de manœuvre aux États qui y sont opposés.

Le 17 octobre 2024, le Conseil européen (réunissant les chefs d'États et déterminant les axes politiques à suivre) a publié ses conclusions, dans lesquelles il dénonce les actions de la Russie et de la Biélorusse, exprime sa solidarité avec la Pologne et avec les États membres confrontés à ces défis, considère que ces situations exceptionnelles appellent des mesures appropriées et réaffirme sa volonté de lutter contre « l'instrumentalisation des migrants à des fins politiques ». Malgré cet appui politique, la suspension temporaire évoquée par les gouvernants polonais se heurte à des obstacles juridiques.

Les normes de l'UE en vigueur et applicables ne permettent pas de suspendre le traitement des demandes d'asile. Le règlement « crise » ne permet pas des suspensions indéfinies, mais des prolongations des délais d'enregistrement et de traitement et il ne peut être appliqué de manière anticipée, c'est-à-dire avant la date officielle d'application qui résulte de la procédure législative. Les deux options envisageables pour soutenir la Pologne pourraient être, d'une part, une nouvelle proposition de mesures sur base de l'article 78.3 du TFUE

de la Commission européenne, et, d'autre part, une proposition de la Commission européenne de réforme de la date d'application du règlement « crise ».

Par ailleurs, les mesures adoptées ne peuvent en toute état de cause mener à une violation du principe de non-refoulement, autrement dit de non-renvoi de personnes sur le territoire d'un État où leurs vies ou libertés seraient menacées (principe reconnu par la Convention relative au statut des réfugiés de 1951, que l'UE s'engage à respecter dans le TFUE). La possibilité de restreindre les enregistrements fait courir le risque que toutes les demandes ne soient pas enregistrées, et que des refoulements aient donc lieu. Les États ne peuvent exposer quiconque à un risque réel pour sa vie, ou à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants, même lorsqu'ils sont confrontés à des défis importants liés à la migration.

En outre, selon le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, M. O'Flaherty, la Pologne prend déjà des mesures de retours sommaires à la frontière avec la Biélorussie, facilitée par des changements de la législation nationale en 2021, qui ne permettent pas le plein respect des normes internationales en matière de droits humains. L'UE pourrait donc se pencher davantage sur des mesures de sanction au regard de ces pratiques, plutôt que de réfléchir à leur consécration juridique.

Overwegende dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat zij via Wit Rusland Polen binnenkwam en dat zij dan ook specifiek geïndiceerd riskeert te worden door deze maatregelen.

Dat dit artikel dan ook bevestigt dat ondanks de internationale veroordelingen het risico op refoulement blijft bestaan in Polen.

Dat bovendien de behandeling van een VIB van een kandidaat die via Wit Rusland Polen binnenkomt eveneens vertraagd wordt.

Dat de weerstand tegen deze binnenkomers ook voelbaar riskeert te zijn bij de verdere behandeling van diens VIB.

Dat het feit dat zij een "Dublin-terugkeerder" zou zijn naar Polen dit risico geenszins vermindert nu ook LEGALE binnenkomsten geïndiceerd worden.

Dat de huidige politiek niet nieuw is, nu reeds in 2022 Amnesty International het verschil in behandeling tussen de vluchtelingen uit Oekraïne en zij die van elders, o.m.via Wit Rusland kwamen.(12/4/2022) :

<https://www.amnesty.fr/refugies-et-migrants/actualites/accueil-refugies-pologne-deux-poids-deux-mesures>
À l'heure où un véritable élan de solidarité avec les personnes fuyant l'Ukraine se manifeste en Pologne (et ailleurs en Europe), d'autres réfugiés, qui se pressent à la frontière avec le Bélarus, sont eux victimes de refoulements illégaux et de violences. (...)

Dat ook niet onderschat mag worden dat ook in Polen de weerstand tegen asielzoeker groeit.

Dat dit moge blijken uit

<https://www.reuters.com/world/europe/poland-wont-accept-migrant-relocation-mechanism-pm-says-2024-04-10/>

Poland won't accept migrant relocation mechanism, PM says

By Reuters

April 10, 2024

WARSAW, April 10 (Reuters) - Prime Minister Donald Tusk said on Wednesday Poland will not accept a European Union immigrant relocation mechanism despite the European Parliament's approval of legislation meant to curb migration into the continent.

European lawmakers voted earlier on Wednesday on a revamp of the bloc's migration system to cut the length of time for security and asylum procedures, and increase returns of migrants to reduce unwanted immigration from the Middle East and Africa, a high priority on the EU's agenda.

"We will find ways so that even if the migration pact comes into force in roughly unchanged form, we will protect Poland against the relocation mechanism," Tusk told reporters.

He added that EU countries needed to focus on protecting their own borders.

Poland had previously argued it should be exempt from the so-called solidarity mechanism in the new legislation as it has helped and taken in the largest number of Ukrainian refugees since Russia's invasion of the country in 2022.

Migration has been a hot-button issue in the EU since more than a million people - mostly Syrian refugees - arrived across the Mediterranean in 2015, catching the bloc unprepared amid scenes of chaos and suffering.

More than 46,000 people have entered the EU so far this year outside of regular border crossings, according to U.N. data, which also estimates 400 people perished while attempting to get in.

After approval by the European Parliament, the legislation needs to be rubber-stamped this month by member states. They would then have two years to implement it.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikelen 3 en 6 EVRM.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van

Er is dus geen enkele garantie dat de verzoekende partij naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Overwegende dat in de mate dat de bestreden beslissing verwijst naar de appreciatie die door verwerende partij op vlak van een risico op schending art.3 EVRM gemaakt wordt, naar de beslissing 26 QT, verzoekende partij, die deze appreciatie betwist in haar verzoekschrift meent dat er aanleiding is op grond van dezelfde argumenten zoals hierboven opnieuw uiteengezet, aanleiding is tot schorsing en vervolgens annulatie van de bestreden beslissing.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. De verwerende partij schendt ook artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Blijkens de laatste verslagen, is er dus geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd, dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen. Dat het risico op racisme en discriminatie vaststaand is en alarmerende proporties heeft.

Dat dit des te meer problematisch is nu verzoekende partij een medische problematiek heeft.

Dat hij bovendien psychologisch zwak staat.

Dat er vastgesteld moet worden dat er geen medisch onderzoek gevoerd werd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing.

Dat de verwerende partij dan ook bij het nemen van de bestreden beslissing geen gedegen afweging heeft kunnen maken van de medische situatie van verzoekende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet genomen werd met de nodige zorgvuldigheid.

Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikel 3 EVRM en heeft hij zijn beslissing niet voldoende gemotiveerd overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit risico bovendien nog groter wordt nu gelet op de internationale situatie een nieuw golf van vluchtelingen uit Oekraïne in Polen verwacht wordt !

<https://francais.news-pravda.com/ukraine/2024/12/20/312102.html>
20/12/2024

La Pologne se prépare à accueillir une nouvelle vague de réfugiés ukrainiens en hiver - Lesniakiewicz, chef adjoint du ministère polonais de l'Intérieur !

Dat deze golf het toch al problematische asiernetwerk in Polen nog meer onder druk zal zetten.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen.

Dat louter om volledig te zijn – en rekening houdend met het feit dat het de RVV behoort op het vlak van het risico op een schending van artikel 3 EVRM ex nunc te beoordelen, wil verzoekende partij er nog op wijzen dat ook uit het AIDA-verslag blijkt dat de situatie in Polen geenszins verbeterde en dat het risico op schending van art.3 dan ook blijvend vaststaat.

Dat het duidelijk moge zijn, dat de nadelen voor verzoeker – met name het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij in België kan genieten van opvang, immens zijn.

Dat deze negatieve a priori wel degelijk nadelig zal zijn voor verzoekende partij, terwijl de verwerende partij, behalve de regelgeving en het vertrouwensbeginsel geen elementen aanbrengt.

Dat het dan ook duidelijk is dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is.

Dat de objectieve beoordeling zonder vooroordelen van het verzoek om internationale bescherming wel degelijk een belangrijk aspect is voor verzoekende partij.

Dat hij aldus riskeert teruggedreven te worden naar Eritrea waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen.

Dat ook dit een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 EVRM.

Dat daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij, en dit in tegenstelling tot wat een zorgvuldige overheid betaamt, haar beslissing klaarblijkelijk niet genomen heeft op grond van een volledige feitenvinding.

Dat zij met name ervan uitgaat dat verzoekende partij zich schuldig maakte aan een poging om de Belgische asielautoriteiten te misleiden, met name wat betreft zijn geboortedatum.

Dat verzoeker immers gehoord had dat minderjarigen sneller opvang krijgen.

Dat hij zich dan ook iets jonger voordeed.

Dat hij zich integendeel in Polen ouder voordeed dan hij in werkelijkheid was, omdat hij gehoord had dat hij anders riskeerde vastgehouden te worden.

Dat er in dat verband vastgesteld moet worden dat de verwerende partij verzoeker niet gehoord heeft betreffende dit verschil in opgegeven leeftijd.

Dat dit een schending uitmaakt van de hoorplicht.

Dat verzoekende partij evenmin geconfronteerd werd met deze vaststellingen, noch de gelegenheid heeft gekregen zich te rechtvaardigen.

Dat dit een miskennis inhoudt van de rechten van verdediging.

Dat dit des te ernstiger is, nu de verwerende partij rekening houdend met de medewerkingsplicht die op de verwerende partij rust, met name op het vlak van het zich vergewissen dat verzoekende partij geen behandeling zal riskeren die strijdig is met artikel 2 en 3 EVRM, vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen enkel initiatief nam om zich ervan te vergewissen dat verzoeker wel degelijk opvang zal krijgen in Polen, een volledige toegang zal krijgen tot rechtsbijstand, zodanig dat zijn verzoek om internationale bescherming met de nodige zorgvuldigheid en objectiviteit behandeld wordt, noch dat er garanties gevraagd, laat staan gegeven werden, om een risico op refoulement uit te sluiten.

Dat het onterecht is dat de verwerende partij zich zuiver en alleen baseert op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat verzoekende partij wil verwijzen en dit per analogie naar de rechtspraak van het EHJ, volgens dewelke het niet volstaat zich op het interstatelijk vermoeden te baseren.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat "(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)" (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218)

Dat de verwerende partij naliet dit te doen.

Dat het proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel ook op dit vlak geschonden zijn. Dat de bestreden beslissing dan ook niet met de nodige zorgvuldigheid genomen werd

Dat daarnaast verzoekende partij meent dat verwerende partij voor wat betreft het risico op schending van artikel 3 onterecht de meent dat verzoekende partij geen noemenswaardige medische problemen dient te weerhouden, terwijl verzoekende partij wel degelijk psychologische problemen kent. Dat er daar zelfs niet naar gevraagd werd.

Dat wat betreft deze psychologische problemen, de appreciatie van de verwerende partij dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat verzoekende partij bovendien reeds sedert juli 2024 in België en er een zekere stabiliteit en veiligheid vond.

Dat hij begon zijn leven terug uit te bouwen.

Dat een privé-leven beschermenswaardig is conform artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing een miskennis uitmaakt van art.8EVRM, nu de verwijderingsmaatregel ook op dat vlak negatieve gevolgen riskeert te hebben, dat het pas verworven privé-leven van verzoeker in België abrupt afgebroken zal worden.

Dat dit een nieuwe negatieve psychologische impact op zijn privé-leven riskeert te hebben.

Dat verwerende partij daarnaast geen rekening houdt met het risico op refoulement en het risico tot werkelijke toegang tot de asielprocedure.

Dat er dan ook aanleiding is tot annulatie van de bestreden beslissing.

Dat er dan ook wel degelijk aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en in afwachting van annulatie te schorsen bij UDN.

Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoekende partij het recht dat haar asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad, « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure aucune décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij in geval van overbrenging naar Polen een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 en 8 EVRM te worden behandeld.

Dat deze schending van artikel 3 en 8 EVRM eveneens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt."

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 2, 6 en 13 van het EVRM en van de artikel 51/2 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verschillende bepalingen zou schenden.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

*§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.
(...)"*

Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is "een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

3.3.8. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zijn vingerafdrukken op 9 juli 2024 geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming in Bialystok in Polen, waardoor Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dus niet dienstig betwisten dat Polen in toepassing van de Verordening 604/2013/EU in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Poolse autoriteiten hebben overigens uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU zodat verzoeker

onverwijld naar Polen kan worden getransfereerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, die in de beslissing zijn opgenomen, niet deugdelijk zouden zijn.

3.3.9. Verzoeker meent echter dat er onvoldoende actueel onderzoek werd gedaan naar de situatie in Polen. Zo meent verzoeker dat er systematische tekortkomingen zijn in het Poolse opvangsysteem voor asielzoekers die reeds zou aanslepen sinds 2016 en bevestigd werd in het meest recente Country Report: Poland van van Karolina Rusitowicz en Ewa Ostaszewska-Żuk in de *Asylum Information Database* van 13 juni 2024 (hierna: het AIDA-rapport), waardoor een overdracht aan Polen strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM en zijn verzoek om internationale bescherming in België zou moeten worden behandeld.

3.3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende Staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Polen, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Polen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België

en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§ 91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

3.3.11. Verzoeker voert in zijn middel onder andere de schending aan van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Verzoeker kan evenwel niet dienstig voorhouden dat hij nooit de gelegenheid zou hebben gekregen zijn standpunt met betrekking tot een overdracht naar Polen kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 10 oktober 2024 door de gemachtigde van de staatssecretaris werd gehoord.

Uit dit zogeheten Dublin-interview dat op 10 oktober 2024 van verzoeker werd afgenomen en waarvan een afschrift in het administratief dossier zit, blijkt dat verzoeker als specifieke reden om zijn verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, aangaf dat er in België *“meer vrijheid, meer kans op opleiding”* is. Met betrekking tot de omstandigheden in Polen inzake opvang of behandeling, stelde verzoeker dat hij aan de grens werd mishandeld, dat de mobiele telefoons werden gebroken en dat ze geslagen werden. Daarnaast beweert verzoeker geen medische hulp te hebben gekregen voor de pijn in zijn benen. Verzoeker stelt ook dat ze zijn kleren wegnamen, ondanks het koude weer en dat het er geen gemakkelijk leven is. Hij meent dat er voor hem geen veiligheid zal zijn in Polen en dat ze hem zullen opsluiten indien hij naar daar terugkeert. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde verzoeker het volgende: *“Goed, maar bij koud weer heb ik pijn in mijn benen: ik heb veel kou geleden in de besneeuwde bossen van Polen.”* Naar aanleiding van de bewering van verzoeker dat hij niet deugdelijk zou zijn gehoord en niet de kans zou hebben gekregen zijn standpunt op afdoende wijze naar voor te brengen, komt het aan hem toe om in het kader van zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die hij destijds door het summiere karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten en die een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker blijft evenwel op dit punt in gebreke.

3.3.12. In zoverre verzoeker aanvoert dat de behandeling die hem destijds in Polen te beurt viel strijdig is met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad samen met de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat het aan hem toekomt om een begin van bewijs aan te leveren van de ondergane folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit bewijs ontbreekt echter. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker ter gelegenheid van het Dublin-interview dat hij gedurende één week in juni (van 30 mei 2024 tot 1 week na binnenkomst) in Polen heeft verbleven in een centrum, waardoor ernstige twijfels rijzen over zijn verklaringen dat hij in Polen door toedoen van een verblijf in besneeuwde bossen pijn in de benen zou hebben gekregen. Verzoeker toont immers niet aan dat de temperatuur in Polen in juni 2024 dermate laag was dat de bossen besneeuwd waren.

Naar aanleiding van verzoekers voorgehouden medische problematiek, dient te worden benadrukt dat geen enkel medisch getuigschrift werd voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de pijnproblematiek ter hoogte van de benen een overdracht aan de Poolse autoriteiten in de weg zou staan. Waar verzoeker beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeker voorafgaandelijk aan een medisch onderzoek diende te onderwerpen, kan hij niet worden bijgetreden. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om bijvoorbeeld via een doktersattest duidelijke indicaties aan te reiken van eventuele medische of psychologische problemen, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris desgevallend een deskundige kan aanwijzen om de gezondheidstoestand van de betrokkene nader te onderzoeken. Verzoeker verklaarde overigens tijdens het Dublin-interview dat zijn gezondheidstoestand ‘goed’ was, op de pijn in de benen na.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt het volgende naar aanleiding van de verklaringen van verzoeker over de ‘mishandelingen’ die hij in Polen zou hebben ondergaan: *“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Polen omdat hij er mishandeld werd bij de grens. Hij verklaarde dat hun mobiele telefoons gebroken werden, dat hun kleding afgenomen werd, dit bij koud weer en dat zij er geslagen werden. Hij stelde dat hij pijn in de benen had, maar dat hij er geen medische hulp kreeg. Hij voegde eraan toe dat het in Polen niet gemakkelijk leven is en dat er geen veiligheid voor hem zal zijn: ze zullen hem er opsluiten als hij terugkeert. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over mondelinge verklaringen van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat deze vermeende feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde*

omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Poolse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen tevens te benadrukken dat als de Poolse instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder wensen we er op te wijzen dat betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Op grond van de verklaringen van betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.”

Specifiek met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “ Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij gaf wel aan dat hij bij koud weer pijn in zijn benen heeft. Hij voegde eraan toe dat hij veel kou geleden heeft in de besneeuwde bossen van Polen. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (AIDA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.”

3.3.13. Verzoeker bespreekt in zijn middel uitvoerig de problematiek die medio 2021 ontstond aan de grens van Polen en Wit-Rusland als reactie op de sancties die door de Europese Unie aan Wit-Rusland werden opgelegd. Hierbij worden ook de pushbacks aangehaald die aan de Poolse grens werden uitgevoerd en de

plannen van de Poolse autoriteiten om de grensprocedures voor internationale bescherming op te schorten en de onwil van Polen om deel te nemen aan het Europese hervestigingsprogramma. Verzoeker citeert hierbij allerhande uittreksels uit het AIDA-rapport, rapporten van Amnesty International en forumréfugiés. Daarnaast geeft hij persberichten weer van Le Figaro, BBC, Reuters en Amnesty International. Daarin wordt onder andere gesteld dat nieuwe Poolse wetgeving de grenspolitie sneller toelaat op migranten te schieten en migranten die illegaal de grens oversteken zonder enig onderzoek terug te drijven. Tenslotte wijst verzoeker erop dat Dublin-terugkeerders niet steeds hun asielprocedure kunnen verderzetten.

3.3.14. De Raad ontkent niet dat er aan de grens van Polen en Wit-Rusland mensenrechtenschendingen plaatsvinden en dat er bepaalde vraagtekens kunnen worden geplaatst bij beleidsbeslissingen van sommige (Oost-)Europese landen, waaronder Polen. Verzoeker verzuimt echter om concreet aan te duiden op welke wijze deze fenomenen, die zich bij uitstek in de Visegrád-landen voordoen, en de daaruit voortvloeiende politieke beslissingen, een invloed hebben op zijn persoonlijke situatie. Aangezien verzoeker in het kader van de Verordening 604/2013/EU rechtstreeks aan de Poolse autoriteiten zal worden overgedragen met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maakt hij niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan de pushbacks die plaatsvinden aan de Pools-Wit-Russische grens of een grensprocedure zal moeten doorlopen in Polen. De Raad stipt hierbij aan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat”* (HvJ 29 februari 2024, x t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nr. C392/22, §65).

Waar verzoeker in zijn middel stelt dat hij niet de mogelijkheid zal hebben om in Polen ook daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden benadrukt dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU. Dit impliceert dat de Poolse autoriteiten verplicht zijn de behandeling van zijn verzoek af te ronden indien het werd ingetrokken vooraleer in eerste aanleg een beslissing ten gronde werd genomen ofwel dat hij een nieuw verzoek kan indienen dat niet als een ‘volgend verzoek’ zal worden gekwalificeerd in de zin van richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker toont niet aan dat zijn huidige verzoek om internationale bescherming niet ten gronde zou worden behandeld in geval hij aan de Poolse asielinstanties wordt overgedragen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt verwoord: *“De betrokkene zal na overdracht aan Polen de mogelijkheid hebben om zijn procedure verder te zetten met een volledig en inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Betrokkene zal gemachtigd zijn om te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”*

3.3.15. Uit het AIDA-rapport blijkt immers dat een Dublin-terugkeerder in Polen onder dezelfde voorwaarden toegang krijgt tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure. Verzoeker toont niet aan dat hij Polen thans meer dan negen maanden heeft verlaten, waardoor zijn dossier wel degelijk ten gronde zal worden behandeld en niet als een ‘volgend verzoek om internationale bescherming zal worden gekwalificeerd (AIDA-rapport, p; 36). De loutere bewering van verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Polen niet op zijn merites zal worden beoordeeld, mist dus elke grondslag. Verzoeker draagt op dit punt ook zelf een verantwoordelijkheid en dient medewerking te verlenen aan zijn overdracht, zodat hij kan vermijden dat de termijn van negen maanden wordt overschreden en zijn dossier niet wordt heropend.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Polen bepaalde praktische obstakels om toegang te krijgen tot de materiële opvangvoorzieningen. Zo wordt ook in de bestreden beslissing bevestigd dat de betrokkene zich zelf naar het opvangcentrum dient te begeven, maar uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat dit voor hem alvast geen probleem heeft opgeleverd omdat hij stelde in Polen gedurende een week in juni in een centrum te hebben verbleven.

Daarnaast worden de levensomstandigheden in bepaalde Poolse centra als bedenkelijk omschreven, hoewel deze zijn verbeterd ten opzichte van het verleden. Verzoeker citeert in zijn middel enkele punctuele problemen zoals meldingen van ongedierte en hongerstakingen, doch in ditzelfde citaat wordt gesteld dat uit een onderzoek bleek dat een overgrote meerderheid van de asielzoekers in Polen (90,05%) tevreden is over de materiële opvangvoorzieningen. Er rijzen in Polen ook conjuncturele problemen omwille van de hoge instroom van Oekraïners, waarbij wordt verwacht dat er in de winter van 2024 opnieuw een verhoogde influx vanuit Oekraïne zal plaatsvinden, maar verzoeker toont niet aan dat dit een invloed heeft op verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Polen worden overgedragen.

In zijn middel maakt verzoeker ook gewag van problemen inzake toegang tot de (kosteloze) juridische bijstand in Polen, maar hij toont niet aan dat dit aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er werd door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat er aanleiding bestaat om toepassing te maken van de discretionaire bepaling uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU en het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

3.3.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een (beschermenswaardig) privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Deze term neemt soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM omwille van het privéleven dat verzoeker ondertussen in België heeft opgebouwd. Er wordt echter geen enkel begin van bewijs aangebracht van engagementen die verzoeker gedurende de voorbije maanden zou zijn aangegaan, waardoor hij er dan ook niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.17. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18.1, d) en/of 22 van de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat het beginsel van non-refoulement met voeten zou zijn getreden. Hij maakt evenmin een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Tegen de verzoekende partij is een onrechtmatige beslissing genomen, waarvan zij de schorsing en nietigverklaring nastreeft.

Ingevolge het risico op verwijdering van het grondgebied, riskeert verzoeker niet alleen een schending te ondergaan van artikel 3EVRM en blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling ingeval van gedwongen verwijdering van het grondgebied alsook een risico op refoulement.

Dat verzoekende partij meent dat zij eveneens verstoken riskeert te blijven van haar recht op behandeling van haar asielaanvraag door een rechtelijke instantie conform artikel 6 en 13 EVRM, indien zij verwijderd zou worden vooraleer een rechterlijke uitspraak tussenkomt.

Verzoekende partij meent dat zij het recht heeft dat haar asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad, « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y a lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoekende partij in geval van overbrenging naar POLEN een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld. (cfr. ook infra)

Dat verzoekende partij bovendien hekelt dat hem enkel gevraagd werd of zij in goede gezondheid verkeert, waarbij zij dacht dat naar haar fysieke toestand geïnformeerd werd.

Dat zij niet begrepen heeft – nu zij desbetreffend nauwelijks verhoord werd en hij al helemaal niet op de hoogte gebracht werd van de implicaties van zijn antwoorden, verzoekende partij geen melding gemaakt heeft van haar psychologische fragiliteit.

Dat hij immers omwille van zijn problemen en de bijzonder lange reisweg, wel degelijk een bijzondere fragiliteit vertoont. Zij vertrok immers reeds begin 2023 uit haar land van herkomst.

Dat verzoekende partij desbetreffend de aandacht trekt op de feiten die zij meemaakte in haar land van herkomst en onderweg een bijzondere psychologisch impact hebben gehad op haar welzijn.

Dat verzoekende partij verder uitdrukkelijk melding maakte van medische problemen – met name pijn in zijn benen – problematiek waarvoor hij in Polen geen medische behandeling kreeg.

Dat ook dit een risico op een onmenselijke behandeling met zich meebrengt.

Dat daarnaast verzoekende partij meent dat zij eveneens een risico op schending van artikel 8 EVRM kan aanvoeren.

Dat verzoekende partij immers een familiaal en privé-leven uitbouwt/verder/opnieuw wil uitbouwen in België, dat beschermenswaardig is.

Dat zij na een lange tocht in het buitenland eindelijk tot rust kon komen in België.

Dat deze stabiliteit in haar privé- en familiaal leven opnieuw teloor riskeert te gaan.

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Volgens Uw Raad werd reeds beoordeeld « Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où aucune décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y a lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft eveneens herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij haar verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien zij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

Alleen de opschorting van de tenuitvoerlegging maakt een zorgvuldige en doeltreffende analyse van de wettigheid ervan en van de vorderingen van de verzoeker mogelijk.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel aanvoert, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247), dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.3. Verzoeker verbindt zijn nadeel in wezen aan de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de Poolse autoriteiten. Uit de bespreking van het enig middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er te dezen geen sprake lijkt te zijn van een evident nadeel. Verzoeker haalt opnieuw een medische problematiek aan, maar verzuimt om een concreet bewijs aan te leveren waaruit blijkt dat deze gezondheidsproblemen een overdracht aan Polen in de weg zouden staan.

Daarnaast verwijst verzoeker ook naar zijn privéleven, maar hij kan bezwaarlijk aanvoeren dat het opgeven van het privéleven dat gedurende enkele maanden in België in precair verblijf werd uitgebouwd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel oplevert.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

F. TAMBORIJN